

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Ladislava Hejtmánka a JUDr. Jaroslava Hubáčka ve věci stěžovatele **M. P., a. s.**, zastoupeného JUDr. Josefem Vaške, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Škroupova 957, za účasti **Městského úřadu Vrchlabí**, se sídlem ve Vrchlabí, Zámek čp. 1, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 1. 2005, č. j. 30 Ca 32/2004 - 22,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Hradci Králové usnesením ze dne 27. 1. 2005, č. j. 30 Ca 32/2004 - 22 podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. c) s. ř. s. odmítl žalobu právního předchůdce stěžovatele Krkonošská skládková společnost, s. r. o. proti rozhodnutí Městského úřadu Vrchlabí (dále jen „městský úřad“) ze dne 27. 5. 2004, č. j. výst. 332/396-4/281/2004-Ba, jímž bylo přerušeno řízení o povolení změny stavby „Rekultivace I. etapy stavby skládky tuhých komunálních odpadů“ v D. B. V odůvodnění napadeného usnesení krajský soud uvedl, že napadené správní rozhodnutí o přerušení řízení je rozhodnutím, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem, neboť není rozhodnutím s materiálním a vykonatelným výsledkem. Pouze se jím upravuje průběh stavebního řízení. Odvolání i žalobu k soudu může stěžovatel podat až proti konečnému rozhodnutí správního orgánu ve věci.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. označil stěžovatel napadené usnesení o odmítnutí návrhu za nezákonné. Nejprve v kasační stížnosti popsal průběh správního řízení a dále uvedl, že rozhodnutí o přerušení stavebního řízení do doby pravomocného skončení soudního řízení nelze považovat za úkon, jímž se upravuje vedení řízení. V daném případě totiž takové rozhodnutí znamená podstatný zásah do práv stěžovatele, a to jak vzhledem ke skutečnosti, že ve věci již bylo dříve pravomocně rozhodnuto, tak vzhledem k tomu, že další soudní řízení může trvat několik let, a po celou dobu bude stěžovateli bráněno v jeho podnikání. Podle názoru stěžovatele krajský soud vyšel z extenzivního výkladu ust. § 70 písm. c) s. ř. s., což vyplývá i z článku 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Stěžovatel nepopřel, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím procesním, nelze jej však ztotožňovat s rozhodováním o věcech, které se týkají vedení řízení, neboť o. s. ř., jehož podpůrná aplikace není vyloučena, tato rozhodnutí rozlišuje. V daném případě stěžovatel není oprávněn podat odvolání, a pokud krajský soud jeho žalobu odmítne, nemůže se proti takovému rozhodnutí nijak bránit. Proto navrhl napadené usnesení zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

Městský úřad ve vyjádření pouze uvedl, že jeho předchozí vyjádření k žalobě, ve kterém je blíže popsán průběh řízení, zůstává beze změn, a proto na ně v plném rozsahu odkázal.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 29 odst. 1 přeruší správní orgán řízení, jestliže bylo zahájeno řízení o předběžné otázce (§ 40) nebo jestliže byl účastník řízení vyzván, aby ve stanovené lhůtě odstranil nedostatky podání (§ 19 odst. 3).

Ačkoliv bezesporu nelze obecně ztotožňovat procesní rozhodnutí a úkon, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem, jak namítal stěžovatel, což se projevuje v použitelnosti judikatury, neboť výluka podle ust. § 248 odst. 2 písm. e) o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2000 se vztahovala na rozhodnutí procesní povahy, v daném případě se jedná o rozhodnutí, jímž se nesporně upravuje vedení řízení před správním orgánem. Vydáním takového rozhodnutí totiž není jeho adresát konečným způsobem nijak dotčen na svém veřejném subjektivním právu (§ 2 s. ř. s.) a právní účinky takového rozhodnutí se dotýkají pouze vedení řízení, zejména k běhu lhůt (§ 29 odst. 5 správního řádu).

Pro povahu takového rozhodnutí jako úkonu, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem, je podle názoru Nejvyššího správního soudu nutné zejména zkoumat právní účinky tohoto správního aktu. Pokud správním řízením rozumíme postup, který je zaměřen na stanovení nebo zjištění práv či povinností osob formou rozhodnutí, pak v daném případě je předmětným rozhodnutím tento postup přerušen. Toto přerušení právem stanoveného postupu se nijak neprojeví v hmotněprávní sféře dotčeného subjektu, neboť takové vlastnosti toto rozhodnutí nemá. Pouze se jím přerušuje již probíhající správní řízení, aniž by nějak autoritativně a konečným způsobem zasahovalo do práv účastníků řízení.

Jak tedy bylo shora uvedeno, rozhodnutí o přerušení správního řízení je formálně sice rozhodnutím, ale materiálně nemá jiné právní účinky projevující se vůči adresátu správního aktu než je přerušení průběhu příslušného správního řízení. Takové rozhodnutí se adresáta

správního aktu v jeho právech dotkne, např. tím, že se oddálí vydání konečného rozhodnutí ve věci samé, ale jedná se pouze o dotčení v jeho procesních právech. Tyto účinky rozhodnutí pak charakterizují takové rozhodnutí jako úkon, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem, který je podle ust. § 70 písm. c) s. ř. s. ze soudního přezkumu vyloučen. Soud tedy nemá pravomoc rozhodnutí o přerušení řízení přezkoumávat a zasahovat do něj.

Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s názorem stěžovatele, že by takový výklad byl výkladem rozšiřujícím, který je nepřipustný podle článku 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Výklad, který provedl Nejvyšší správní soud i krajský soud je výkladem, který důsledně vychází ze znění příslušného zákonného ustanovení a aplikuje jej na daný případ. Pokud stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že o. s. ř. rozlišuje procesní rozhodnutí a rozhodování o věcech, jež se týkají vedení řízení, pak takový odkaz není v daném případě na místě. Stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl, proč by takové rozlišení mělo způsobovat nemožnost aplikace ust. § 70 písm. c) s. ř. s., a navíc v dané věci krajský soud nehodnotil, zda napadené rozhodnutí je rozhodnutím procesní povahy, ale posuzoval, zda se jedná o úkon, jímž se pouze upravuje vedení řízení.

Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší hodnotit dosavadní průběh správního řízení či soudní řízení jiná, jak uváděl stěžovatel v podané kasační stížnosti, neboť v tomto řízení pouze posuzuje důvodnost podané kasační stížnosti ve vztahu k napadenému usnesení o odmítnutí žaloby.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení a městskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. října 2006

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu